

Тежкó намъ, Боже, и горкó,
 Орел-атъ Петъръ, оль загънѣхъ;
 А рожбы-тѣ му за кдно,
 На Гръцко въ плѣнъ сѣ и двамина!

Кой зачу думы-тѣ му, подири го за да разбере как'вѣ пѣсень той пѣк. Гусляр-атъ не ся спираше, се връвѣше и пѣлше, а хора подирѣ му се по-вече и по-вече ся събирахъ.

Що пѣкшь ты старче? пытахъ го, а той като глухъ продължава си пѣсень-тѣ, и нищо не отговаря:

Оль на кждѣ да испроводимъ
 Скрѣбь-тѣ, далечъ да к отъ насъ
 Со що ще си ны помогнемъ
 Въ сегашны-атъ прѣскрѣбны часъ.

Въ това врѣме отъ царевы-тѣ дворовы излѣзе великы комисъ, а подирѣ му и царска-та стража; въ чело то и' връвѣше Самуилъ. Той бѣше прѣмѣненъ со златнѣхъ брънѣхъ, връзъ зеленъ кафтанъ, обшитъ со златны шериты, бѣше наметнѣтъ чръвенъ плащъ, на главѣ му шлемъ, свѣтъ конь подъ него извѣва шишъ-тѣ си въ колело, покланя ся, и подрѣнкова кованата му юзда, унизана съ пискюлы и подвѣскы.